

ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

The Effects of 7E Instructional Model on Thai Literature Learning Achievement and Critical Reading Ability of Ninth Grade Students.

วรางคณา ชั่งโต¹

ศุภวรรณ สัจจพิบูล²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย 1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E และ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิม กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี ภาคเรียนที่ 1/2558 ที่ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง กลุ่มทดลองที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E มีจำนวน 29 คน กลุ่มควบคุมที่เรียนรู้ด้วยการสอนรูปแบบเดิม มีจำนวน 30 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง กลุ่มละ 18 คาบ ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยด้วยการทดสอบก่อนและหลังแบบมีกลุ่มควบคุม (pretest-posttest control group design) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1. แผนการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E จำนวน 4 แผน 2. แผนการสอนแบบเดิม จำนวน 4 แผน 3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยเป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และ 4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA)

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : รูปแบบการสอน 7E, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย, ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

Abstract

This study aimed to compare 1. Thai literature learning achievement and critical reading ability of ninth grade students before and after learning by using 7E instructional model, 2. Thai literature learning achievement and critical reading ability between groups of ninth grade students using 7E instructional model and those with traditional instruction. The population of this study were ninth grade students studying in Satrinonthaburi School in the first semester of the 2015 academic year. The subjects of this study were ninth grade students selected by using a purposive sampling technique. They were

¹ นิสิตปริญญาโทบัณฑิตศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² อาจารย์ ดร. ประจักษ์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอาจารย์ที่ปรึกษา

divided into two groups: an experimental group of 29 students using 7E instructional model, and a control group of 30 students using traditional instruction. The duration of the instruction was 18 periods. A pretest-posttest control group design was employed for this study. The research instruments were 4 lesson plans using 7E instructional model, 4 lesson plans using traditional instruction, 30 multiple-choice test items assessing Thai literature learning achievement, and 30 multiple-choice test items assessing critical reading ability. The data were analyzed by mean, standard deviation, and MANOVA.

The research findings were as follows:

1. Thai literature learning achievement and critical reading ability of the students after learning by using 7E instructional model were higher than before learning at the .05 level of significance.
2. Thai literature learning achievement and critical reading ability of the students learning by using 7E instructional model were higher than those learning by using traditional instruction at the .05 level of significance.

Keywords: 7E instructional mode, Thai literature learning achievement, Critical reading ability.

บทนำ

วรรณคดีไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรม การศึกษาวรรณคดีไทยจึงถือว่าการเรียนรู้วิถีชีวิตของคนในชาติอย่างละเอียด การสอนวรรณคดีไทยจึงจำเป็นต้องให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ได้ประโยชน์และคุณค่าวรรณคดีไทยให้มากที่สุด (ชลดา เรืองรักษ์ลิขิต; และสุจิตรา จงสถิตย์วัฒนา, 2542) ดังนั้นจุดมุ่งหมายของการเรียนวรรณคดีไทยก็เพื่อให้ทราบถึงสุนทรียภาษากล่อมเกล้าจิตใจให้สูงขึ้นและภูมิใจในวัฒนธรรมของชาติไทย (เจือ สตะเวทิน, 2502) แม้ว่าการเรียนรู้วรรณคดีไทยจะมีความสำคัญต่อผู้เรียน ครูพยายามทำให้อรรถคดีไทยเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต แต่ปัญหาการสอนวรรณคดีไทยยังคง พบว่านักเรียนจะได้สัมผัสวรรณคดีไทยจากหนังสือเรียนที่บังคับไว้ในหลักสูตร นักเรียนจึงรู้สึกว่ายากเพื่อใช้สอบ ไม่ใช่เพื่อความบันเทิงและสืบทอดวัฒนธรรม และบุคคลสำคัญที่ไม่ช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้วรรณคดีไทยก็คือครู เพราะครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบเดิม ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางด้วยการพยายามเล่าเนื้อหาวรรณคดีไทยให้นักเรียนฟังและเน้นให้จำเรื่องราวเพื่อนำไปสอบ ครูบางคนทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวรรณคดีไทยด้วยการเน้นให้นักเรียนถอดคำประพันธ์โดยไม่รู้ว่ามีความสำคัญอย่างไร เน้นให้แปลความหมายของคำศัพท์ยากที่นักเรียนไม่เคยเห็นและไม่เคยใช้ในชีวิตประจำวัน และเน้นให้เรียบเรียงเป็นร้อยแก้วที่สละสลวยทั้งที่นักเรียนยังใช้ภาษาได้ไม่ด้นัก นอกจากนี้ครูยังตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องมากกว่าจะให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและเชื่อมโยงเข้าสู่ชีวิตจริง การจัดการเรียนรู้ในลักษณะข้างต้นล้วนไม่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้หรือเกิดสุนทรียะในการเรียนวรรณคดีไทยแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายและกลายเป็นปัญหาเรื้อรังของการเรียนรู้วรรณคดีไทยที่กระทบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและส่งผลถึงผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐานที่มีคะแนนอยู่ในเกณฑ์ต่ำเช่นกัน

นอกจากปัญหาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย ยังมีปัจจัยสำคัญที่ควรพัฒนาควบคู่กันไปเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้วรรณคดี คือ การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เพราะการอ่านคือทักษะสำคัญซึ่งควรพัฒนาควบคู่กับการเรียนรู้วรรณคดีไทย เนื่องจากการอ่านอย่างมีวิจารณญาณจะทำให้ผู้เรียนคัดกรองความรู้ที่มีประโยชน์จากการอ่านวรรณคดีไทยและการอ่านจากสื่อต่างๆสู่การพัฒนาชีวิตได้ สำหรับการสอนอ่านที่ผ่านมายังคงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เพราะครูยังคงเน้นให้นักเรียนอ่านเข้าใจเรื่องมากกว่าการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ นักเรียนจึงขาดวิจารณญาณที่จะวิเคราะห์แยกแยะสิ่งต่างๆที่อ่านได้ว่า อะไรคือสิ่งที่ถูกต้อง น่าเชื่อถือ น่าปฏิบัติตามและขาดการนำเสนอประสบการณ์หรือข้อมูลที่ได้อ่านมาสังเคราะห์ให้เป็นปัญญาที่สูงขึ้น ครูจึงมีหน้าที่สำคัญที่จะหาวิธีการหรือสื่อที่จะช่วยพัฒนาให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

อันเป็นทักษะที่มีความจำเป็นในการดำรงชีวิตของนักเรียน เนื่องจากปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ สื่อต่างๆมีทั้งคุณและโทษ การที่นักเรียนมีวิจารณญาณเลือกรับข้อมูลแล้วนำมาคิด ตัดสินใจ ใคร่ครวญถึงคุณค่าและนำมาปรับใช้ในชีวิตได้อย่างเหมาะสม ไม่ตกเป็นเหยื่อของสังคม ถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งและถือเป็นพันธกิจสำคัญสำหรับครูในศตวรรษที่ 21 ที่ต้องสร้างทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนทุกคน

ปัญหาการสอนวรรณคดีไทยและปัญหาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณมีความเกี่ยวเนื่องกัน เพราะหากนักเรียนไม่สามารถอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้ ก็จะส่งผลให้ไม่สามารถวิเคราะห์วิจารณ์วรรณคดีไทยที่อ่านได้อย่างลึกซึ้ง ไม่สามารถนำความรู้และแนวคิดจากวรรณคดีไทยที่มีประโยชน์จำนวนมากไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและอาจกระทบต่อชีวิตของนักเรียนเนื่องจากขาดวิจารณญาณในการใช้ชีวิต จากปัญหาดังกล่าวจำเป็นที่ครูภาษาไทยต้องพยายามเข้าใจปัญหาและหาวิธีการแก้ไข ต้องใช้การสอนที่ทำให้ให้นักเรียนตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญ รู้จักการสืบค้นแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเองในประเด็นที่สนใจ สามารถวิเคราะห์วิจารณ์ได้อย่างสร้างสรรค์ มีเหตุผล และนำคุณค่าที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตจริง รวมทั้งต้องเป็นเทคนิควิธีที่สามารถพัฒนาเนื้อหาวรรณคดีไทยและทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณควบคู่กัน

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบการสอน 7E (7E Instructional Model) ว่าจะจะเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ เนื่องจากเป็นการสอนที่มีรากฐานจากทฤษฎีคอนสตรัคติวิซึม ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองและสามารถถ่ายโอนความรู้แก่ผู้อื่นได้ รูปแบบการสอน 7E ได้รับการพัฒนาขึ้นโดย Arthur Eisenkraft (2003) ภายใต้การเรียนรู้เป็นขั้นตอน 7 ขั้นตอน ได้แก่ 1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม 2. ขั้นสร้างความสนใจ 3. ขั้นสำรวจและค้นหา 4. ขั้นอธิบาย 5. ขั้นขยายความคิด 6. ขั้นประเมินผล และ 7. ขั้นนำความรู้ไปใช้ โดยทั้ง 7 ขั้นนี้ นับเป็นรูปแบบการสอนที่ทำให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างแท้จริง ตามที่สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) ได้กล่าวไว้ในสรุปว่า การจัดการเรียนรู้อยู่โดยใช้รูปแบบการสอน 7E เป็นกระบวนการที่น่าสนใจ เพราะเชื่อว่าจะช่วยให้นักเรียนรู้จักการแก้ปัญหา สังเกต ศึกษาค้นคว้าข้อมูลอย่างเป็นระบบ สามารถตั้งคำถาม ตรวจสอบความรู้ต่างๆด้วยตนเอง และสามารถอธิบายสู่ผู้อื่นด้วยเหตุผล รวมทั้งมีวิจารณญาณในการรับฟังผู้อื่น สามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นรูปแบบการสอน 7E จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ระหว่างทำกิจกรรม สื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณดียิ่งขึ้น โดยครูเป็นผู้วางแผนกิจกรรมช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่นักเรียน

Eisenkraft (2003) ผู้คิดค้นรูปแบบการสอน ได้กล่าวว่ารูปแบบการสอน 7E สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างกว้างขวางและใช้ได้กับทุกวิชา แม้ว่าธรรมชาติของขั้นที่ 3 หรือขั้นสำรวจ (Exploration Phase) อาจมีความแตกต่างกันในแต่ละสาขาวิชา แต่ผู้สอนก็สามารถที่จะปรับรูปแบบการสำรวจให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่ตนสอนได้ และจากการศึกษา งานวิจัยของปริตนา ประชุมพันธ์ (2553: 9) พบว่า สามารถนำกระบวนการทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้ให้การสร้างความรู้ในวิชาภาษาไทยเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ งานวิจัยของแสงสุรี วาดวิจิตร (2554) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7E กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .01 และผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ .01 อีกทั้งยังพบว่าเจตคติต่อการเรียนหลักภาษาไทยด้วยรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7E กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .01 และเจตคติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ .01 ซึ่งจากตัวอย่างงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเห็นว่ารูปแบบการสอน 7E น่าจะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีและพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนได้เช่นกัน

ผู้วิจัยจึงทดลองนำรูปแบบการสอน 7E มาประยุกต์ใช้กับการสอนสาระวรรณคดีไทยเนื่องจากการสอนด้วยรูปแบบ 7E นี้ทั้ง 7 ขั้นจะกระตุ้นให้นักเรียนเรียนวรรณคดีไทยจากความสนใจใคร่รู้ ได้ค้นคว้าสิ่งที่สนใจศึกษาอย่างลึกซึ้งและเป็นระบบ สามารถอธิบายประเด็นทางวรรณคดีไทยด้วยความเข้าใจ ชื่นชอบความงามและคุณค่าผ่านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับ

เพื่อนร่วมชั้นอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดสุนทรียะขณะเรียนรู้ นอกจากนี้ ผู้เรียนยังได้ฝึกฝนทักษะการอ่านอย่างมีวิจาร์ณญาณจากการสำรวจ ค้นหา และการอธิบายความรู้ที่ศึกษา ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนมีวิจาร์ณญาณในการอ่านและรับฟังผู้อื่นมากยิ่งขึ้น อีกทั้งการนำข้อคิดที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตจริงก็แสดงให้เห็นว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายสามารถเข้าใจได้ด้วยตนเองว่าวรรณคดีไทยมีคุณค่าคู่ควรแก่การเรียนรู้และสืบทอด ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าการสอนด้วยรูปแบบ 7E จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจาร์ณญาณของผู้เรียนสูงขึ้นไปพร้อมกันได้

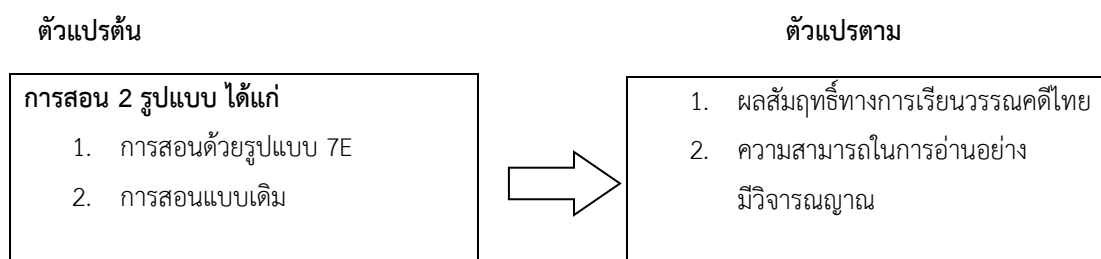
จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจนำรูปแบบการสอน 7E มาใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจาร์ณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี เพื่อมุ่งพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทักษะการอ่านและเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้จัดการเรียนรู้ของสาระการเรียนรู้ภาษาไทยต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจาร์ณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจาร์ณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิม

กรอบแนวคิด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 436 คน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสตรีรัตนบุรีจำนวน 2 ห้องเรียน รวม 59 คน ที่ได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยพิจารณาจากห้องเรียนที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยในภาคเรียนที่ผ่านมาอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน จากนั้นทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและแบบทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจาร์ณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) จากนั้นนำคะแนนมาทดสอบค่าที (t-test) พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจาร์ณญาณของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงสุ่มผู้เรียนเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยนักเรียนชั้น ม. 3/2 เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ 7E และนักเรียนชั้น ม.3/1 เป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบเดิม

2. ระยะเวลาในการทดลอง

ผู้วิจัยทำการทดลอง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ใช้เวลาดทดลองรวมทดสอบก่อนและหลังเรียน 18 คาบ คาบละ 50 นาที โดยผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองทั้ง 2 กลุ่ม

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาในหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เรื่อง บทพากย์เอราวัณและบทละครพูดเรื่องเหินแก่ลูก

4. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

4.1 แผนการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E จำนวน 4 แผน 14 คาบ คาบละ 50 นาที ค่า IOC = 0.98

4.2 แผนการสอนแบบเดิม จำนวน 4 แผน 14 คาบ คาบละ 50 นาที ค่า IOC = 0.94

4.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบก่อนและหลังเรียน ค่า IOC = 0.87, $p = 0.55$, $r = 0.34$ และค่าความเชื่อมั่น 0.74

4.4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบก่อนและหลังเรียน ค่า IOC = 0.97, $p = 0.58$, $r = 0.38$ และค่าความเชื่อมั่น 0.80

5. การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอน ดังนี้

5.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5.2 ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้จัดการเรียนรู้ทั้งสองกลุ่ม คือกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองโดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาในการสอนเท่ากัน คือ ใช้เวลากลุ่มละ 14 คาบ คาบละ 50 นาที ส่วนการสอนที่ต่างกันคือ กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยรูปแบบ 7E ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม

5.3 เมื่อจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้น ดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5.4 นำผลการทดสอบไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐานต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

6.1 คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของกลุ่มตัวอย่าง

6.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One - way MANOVA; repeated measures)

6.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิมโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA)

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA; repeated measures) ได้ผลดังตาราง

ตาราง 1 : ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมี
 วิจารณ์ญาณของนักเรียนกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E

แหล่งความแปรปรวน	Value (Wilks' Lambda)	F	Sig.
Intercept	.019	696.879	.000*
Response	.062	203.179	.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 พบว่า ได้ค่าสถิติ Wilks' Lambda เท่ากับ .062 เมื่อแปลงเป็นค่าสถิติ F จะมีค่าเท่ากับ 203.179 แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 1

2. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การทดสอบสมมติฐานการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA) ซึ่งเป็นสถิติที่ใช้ทดสอบ ดังนี้

ตาราง 2 : การแสดงผลการวิเคราะห์ค่า Box's M test

**Box's Test of Equality
 of Covariance Matrices^a**

Box's M	16.814
F	1.553
df1	10
df2	15489.941
Sig.	.114

การทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมตริกซ์ความแปรปรวน-แปรปรวนร่วม (Homogeneity of Variance matrices) ของตัวแปรโดยศึกษาจาก Box's M test ดังตาราง 2 พบว่า เมตริกซ์ความแปรปรวน-แปรปรวนร่วมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 3 : การแสดงผลการวิเคราะห์ค่า Levene's Test

Levene's Test of Equality of Error Variances^a

	F	df1	df2	Sig.
PreACHIEVEMENT	1.769	1	57	.189
PostACHIEVEMENT	.014	1	57	.908
PreREADING	.011	1	57	.916
PostREADING	.116	1	57	.734

Tests the null hypothesis that the error variance of the dependent variable is equal across groups.

a. Design: Intercept + GROUP

ผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของตัวแปรแต่ละตัวกับกลุ่มด้วยวิธี Levene's Test ดังตาราง 3 พบว่าตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองตัวแปรมีความแปรปรวนของกลุ่มประชากรเท่ากันซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นไปตามกฎเบื้องต้นของการใช้สถิติ MANOVA และมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

ตาราง 4 : ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้รูปแบบการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม

แหล่งความแปรปรวน	Value (Wilks' Lambda)	F	Sig.
Intercept	.014	941.564	.000*
Group	.568	10.272	.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่า ได้ค่าสถิติ Wilks' Lambda เท่ากับ .568 เมื่อแปลงเป็นค่าสถิติ F จะมีค่าเท่ากับ 10.272 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีคะแนนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วย รูปแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ ดังนี้

1.การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้สอดคล้องกับงานวิจัยของชนวรรณ อิศโร (2554: 132) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 7E (7E) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับงานวิจัยของณัฐภา นาเลื่อน (2556: 61) ที่พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบวงจรรการเรียนรู้ 7E ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ และความสามารถในการคิดวิเคราะห์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลวิจัยเป็นดังนี้ด้วยเหตุเพราะรูปแบบการสอน 7E มีขั้นตอนที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง ผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน ตั้งแต่การทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียนซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน ส่วนผู้เรียนก็จะได้รับการกระตุ้นให้เกิดความสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนเพราะได้คิดทบทวนและเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมของตนกับความรู้ใหม่ โดยใช้สถานการณ์และพฤติกรรมของตัวละครที่เกิดขึ้นในวรรณคดีเป็นแบบฝึกประสบการณ์ชีวิต ให้ผู้เรียนได้ทดลองใช้ความคิดของตน ใคร่ครวญเพื่อฝึกสติปัญญาและแก้ปัญหา พยายามหาเหตุผลและคำอธิบายที่น่าเชื่อถือมารองรับความเข้าใจนั้นและเมื่อสร้างองค์ความรู้ที่น่าเชื่อถือได้แล้วจึงนำความรู้ที่ได้จากเนื้อหาไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้การเรียนรู้วรรณคดีมีความหมายกับชีวิตของผู้เรียน และช่วยให้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยสูงขึ้นเนื่องจากนักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายแล้วยังสามารถนำทักษะในการเรียนรู้อย่างมีวิจารณญาณไปปรับใช้สำหรับการแสวงหาความรู้อื่นๆ เพื่อเกิดประโยชน์แก่ชีวิตได้อีกด้วย

การเรียนรู้ด้วยรูปแบบ 7E จะทำให้ความรู้ที่ได้นั้นคงทนเนื่องจากผู้เรียนได้ผ่านขั้นตอนการเรียนรู้ที่เป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองโดยมีครูเป็นผู้ให้การแนะนำและช่วยเหลือในทุกขั้นตอน อีกทั้งในระหว่างการสอนผู้วิจัยได้คอยกระตุ้นนักเรียนด้วยคำถามในขั้นสำรวจค้นหา และพยายามให้นักเรียนได้ตั้งคำถามอย่างสร้างสรรค์แก่เพื่อนกลุ่มอื่นๆ ในชั้นอธิบายและชั้นขยายความรู้ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทำงานกลุ่ม ร่วมมือกันสังเกต คิดใคร่ครวญ วิเคราะห์ วิจารณ์ ประเมินค่าจากสารที่ได้รับหรือจากสื่อต่างๆ อยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับที่เฉลิมลาภ ทองอาจ (2555) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณจะต้องพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการให้เหตุผลเพื่อให้วิจารณญาณของนักเรียนเกิดขึ้น โดยขั้นเรียนที่มีบรรยากาศของการถกเถียงด้วยเหตุผล ลดอารมณ์อัตตาส่วนตัว เพื่อพิจารณาความสมเหตุสมผลของสารที่ได้รับสู่การนำไปปรับใช้ก็จะนำไปสู่การเป็นขั้นเรียนที่มีคุณภาพและขยายสู่การเป็นหน่วยสังคมแห่งประชาธิปไตยที่แท้จริงในที่สุด

จากเหตุผลดังกล่าวนี้จึงสนับสนุนว่าการใช้รูปแบบการสอน 7E มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของแสงสุรี วาดวิจิตร (2554) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของปรีตนา ประชุมพันธ์ (2553) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนและการพูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เนื่องจากความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณมีความสำคัญต่อการเรียนวรรณคดีวรรณกรรมให้เกิดความลึกซึ้ง ประกอบกับผู้วิจัยใช้รูปแบบการสอน 7E ซึ่งมีขั้นตอน 7 ขั้นที่มีประสิทธิภาพช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนสูงขึ้นกว่าการสอนด้วยรูปแบบเดิมดังนี้

1) รูปแบบการสอน 7E ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนนำความรู้และประสบการณ์เดิมของตนเองมาใช้ในการทำความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดีขึ้น โดยในขั้นทบทวนความรู้เดิมและขั้นสร้างความสนใจ เป็นขั้นตอนสำคัญในการกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความรู้เดิมและสร้างความสนใจเนื้อหาใหม่ โดยครูอาจใช้ประเด็นทางวรรณคดีไทยเพื่อให้นักเรียนรู้จักเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ นักเรียนจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในชั้นเรียนโดยพยายามแสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ตนเคยรู้มาก่อน นักเรียนจะเกิดความภาคภูมิใจ สนุกสนานกระตือรือร้นที่จะได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เป็นการฝึกการให้และรับฟังเหตุผลระหว่างกัน ซึ่งจาก 2 ขั้นตอนแรกของ 7E นี้จะช่วยให้นักเรียนฝึกใช้วิจารณญาณในการรับสารและมีความสนใจใฝ่รู้ในวรรณคดีวรรณกรรมเรื่องที่กำลังศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปรีตนา ประชุมพันธ์ (2553: 111) ที่ได้กล่าวว่า ขั้นตอนทบทวนความรู้เดิมของการสอนด้วยรูปแบบ 7E นี้ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมออกมาโดยการใช้คำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน จากกิจกรรมนี้จะสามารถตรวจสอบความรู้และดึงความรู้เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ที่กำลังจะได้เรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาใหม่ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

2) รูปแบบการสอน 7E ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการค้นคว้าเพื่อตอบข้อสงสัย แก้ปัญหาในสิ่งที่ตนเองสนใจได้อย่างมีวิจารณญาณ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ก๊อค (Gok, 2013) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ 7E มีคะแนนแรงจูงใจ คะแนนรับรู้ความสามารถของตนเอง คะแนนการบรรลุเป้าหมาย และมีการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยวิธีบรรยายโดยนักเรียนได้ฝึกฝนทักษะดังกล่าวในขั้นสำรวจค้นหา ซึ่งผู้วิจัยได้นำขั้นตอนนี้มา

ประยุกต์ให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาภาษาไทย ตามที่ Eisenkraft (2010 อ้างโดย ปริศนา ประชุมพันธ์, 2553) ผู้คิดค้นรูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าวได้กล่าวว่ารูปแบบการสอน 7E สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับทุกวิชา โดยผู้สอนสามารถปรับรูปแบบการสำรวจให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอนได้ ผู้วิจัยจึงได้เน้นให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อสืบค้นหาคำตอบของประเด็นทางวรรณคดีวรรณกรรมที่สงสัย พยายามเก็บข้อมูลที่สืบค้นอย่างเป็นระบบพร้อมอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลร่วมกันอภิปรายกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อเลือกสรรข้อมูลอย่างมีวิจารณญาณ และสรุปข้อมูลที่ได้ค้นคว้าให้สมบูรณ์ ครูจึงควรกระตุ้นให้นักเรียนสืบค้นข้อมูลอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งจะช่วยให้ข้อมูลที่นักเรียนนำมาถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของกลุ่มมากยิ่งขึ้น มีทักษะการสืบค้นที่ดีขึ้น และมีความสุขที่ได้เรียนวรรณคดีวรรณกรรมเรื่องที่กำลังสืบค้น ย่อมช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของอุษา ไชยชนะ (2550: 70) ที่พบว่า การเรียนแบบกระบวนการกลุ่มทำให้สมาชิกในกลุ่มมีการเรียนรู้ร่วมกัน มีวิธีการ ขั้นตอน พฤติกรรมและปฏิสัมพันธ์ต่างๆเกิดขึ้นระหว่างการทำงาน เพื่อปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายและดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

3) รูปแบบการสอน 7E ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในสิ่งที่ตนได้ค้นคว้าและสรุป พร้อมใช้วิจารณญาณของตนสื่อสารกับผู้อื่นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างกัน โดยในขั้นอธิบายและขั้นขยายความคิดนี้ เป็นขั้นตอนสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนได้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองผ่านการวิเคราะห์ สรุป อภิปรายผลด้วยรูปแบบต่างๆ โดยอ้างอิงข้อมูลประกอบอย่างมีเหตุผล ขณะฟังคำอธิบายของคนอื่นก็ใช้วิจารณญาณในการรับฟังเพื่อประเมินความน่าเชื่อถือและเมื่อนักเรียนที่ฟังการอธิบายเกิดความสงสัยเนื่องจากแตกต่างจากความรู้เดิมที่ตนเคยรู้ ก็สามารถตั้งคำถามเพื่อแสวงหาคำตอบที่ต้องการได้ นอกจากนี้การที่นักเรียนได้ขยายความคิดจากการตั้งประเด็นคำถามเพิ่มเติมจะเป็นการเพิ่มความรู้ เชื่อมโยงความรู้ใหม่และความรู้เดิมช่วยให้นักเรียนมีความรู้ที่กว้างขวางและชัดเจนมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของแสงสุริ วาดวิจิตร (2554: 97- 99) ที่พบว่า การเรียนรู้ผ่านรูปแบบการสอน 7E นี้ จะทำให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาเป็น ต้องคิดและตัดสินใจต่าง ๆ อย่างรวดเร็วเพื่อสื่อสารความรู้ ความคิดสู่ผู้อื่น นักเรียนต้องออกแบบกิจกรรม เกม ตั้งคำถาม เตรียมตัวตอบคำถามจากเพื่อน ทำให้เกิดความตื่นตัวสนุกสนานอยู่เสมอ นักเรียนจึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทยมากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของกนกวรรณ คงอภิรักษ์ (2548: 143-145) ที่พบว่า รูปแบบการสอน 7E ช่วยให้นักเรียนมีความสนใจ รู้จักตั้งคำถาม พยายามหาคำตอบ ทำให้เกิดความเข้าใจในบทเรียนและเกิดความร่วมมือกันทำงานมากยิ่งขึ้น นักเรียนมีโอกาสพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างสม่ำเสมอ ย่อมช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออก และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

4) รูปแบบการสอน 7E ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้ที่สามารถประเมินความรู้ความสามารถของตนเองได้ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาตนเองอยู่เสมอ โดยในขั้นประเมินผล นักเรียนจะได้ประเมินความรู้ทักษะต่างๆของตนเองจากการได้รับคำถามปลายเปิด หรือได้สรุปความรู้เป็นผังมโนทัศน์เพื่อแสดงถึงความเข้าใจความตรึงตัวของวรรณคดีไทยที่นักเรียนได้เรียนรู้มาจากขั้นอธิบายและขั้นขยายความคิด นอกจากนี้นักเรียนจะได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมที่แสดงถึงการมีวิจารณญาณในการอ่าน ทำให้ครูทราบว่านักเรียนแต่ละคนมีพัฒนาการด้านความรู้ทางวรรณคดีไทยและทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณอย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2551: 102-103) ที่ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมเพื่อพัฒนาวิจารณญาณของนักเรียน ครูจะต้องฝึกใช้สถานการณ์ที่ท้าทายให้คาดการณ์สิ่งต่างๆซึ่งอาจมีคำตอบหลายแนวทาง ได้รู้จักตอบคำถามง่ายและเริ่มยากขึ้นตามลำดับ จากการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มก็ลดลงเหลือทำเพียงคนเดียว จะทำให้นักเรียนได้กล้าแสดงออกทางความคิดและมั่นใจในตนเองมากขึ้น นักเรียนจึงจะเป็นผู้มีความสามารถในการรับและส่งสารอย่างมีวิจารณญาณ และช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5) รูปแบบการสอน 7E ช่วยให้นักเรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิตของตนและผู้อื่น โดยในขั้นต่อยอดความรู้ เป็นขั้นที่นักเรียนจะนำความรู้จากการเรียนวรรณคดีไทยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้การเรียนรู้ที่คงทนและมีความหมายต่อตัวนักเรียน นอกจากนี้นักเรียนจะได้ฝึกนำความรู้ที่สะท้อนความเข้าใจ ความซาบซึ้งในวรรณคดีไทย และเกิดความภาคภูมิใจที่ได้เผยแพร่ความรู้สู่ผู้อื่นอย่างเป็นรูปธรรมผ่านสื่อเทคโนโลยี ชี้นำงาน การประชาสัมพันธ์ การแสดงบทบาทสมมติ ฯลฯ นอกจากนี้ยังช่วยนักเรียนให้ฝึกการส่งสารและการรับสารจากการแสดงความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างมีวิจารณญาณ สอดคล้องกับสลาวิน (อ้างโดย ชัยภูมิภักดิ์ เอี่ยมเผ่าจีน, 2556: 107) ที่ได้กล่าวว่า การถ่ายโยงความรู้มีความสำคัญกับการเรียนการสอน นักเรียนจะต้องสามารถที่จะถ่ายโยงสิ่งที่เรียนในห้องเรียนไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์จริงที่นักเรียนเผชิญอยู่ได้

จากขั้นตอนการสอนด้วยรูปแบบ 7E ข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่านักเรียนได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาและฝึกการรับสารอย่างมีวิจารณญาณอยู่เสมอทั้งขณะอยู่ในกลุ่มของตนและขณะนำเสนอหน้าชั้นเรียน เนื่องจากการเรียนวรรณคดีนั้นมักมีประเด็นที่นักเรียนสนใจและตั้งคำถามแก่ครูอยู่เสมอ และการสอนแบบเดิมครูมักจะเป็นผู้บอกความรู้แก่นักเรียนซึ่งทำให้นักเรียนรอคอยการป้อนความรู้และไม่กระตือรือร้นที่จะสร้างความรู้ด้วยตนเอง แต่รูปแบบการสอน 7E เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ครูจึงเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้นักเรียนคิดค้นวิธีการหาคำตอบ เพื่อให้ นักเรียนสามารถตั้งคำถามในประเด็นที่สนใจ ศึกษาสืบค้นความรู้จากแหล่งต่างๆ ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนสามารถตอบประเด็นที่สงสัยต่างๆได้ด้วยตนเอง มีทักษะการวิเคราะห์วิจารณ์ เลือกสรรความรู้ที่ดีจากแหล่งเรียนรู้ที่น่าเชื่อถือ จนนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ที่คงทนด้วยตนเอง ซึ่งย่อมส่งผลให้ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยสูงขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบเดิม

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการสอน

1.1 ก่อนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E ครูควรอธิบายเกี่ยวกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ การอ้างอิงข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และบอกลำดับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจก่อนเรียนเพื่อสามารถใช้เวลาในคาบเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเนื่องจากกระบวนการของรูปแบบการสอน 7E มี 7 ขั้นตอนทำให้การควบคุมเวลาเป็นสิ่งที่ครูต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก

1.2 การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E จะประสบความสำเร็จอย่างมากหากสามารถจัดในคาบเรียน 2 คาบเรียนติดกัน เนื่องจากมีขั้นตอนที่ต้องการความต่อเนื่องซึ่งช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในประเด็นที่กำลังศึกษาได้อย่างสมบูรณ์ไม่ขาดช่วงการเรียนรู้

1.3 การเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญเช่นรูปแบบการสอน 7E ครูจำเป็นต้องจัดบรรยากาศให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและเคารพความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพราะ นักเรียนต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง ต้องสามารถตั้งคำถามและแสวงหาคำตอบในเรื่องที่กำลังเรียนรู้ซึ่งเป็นสิ่งที่ครูต้องคอยกระตุ้นนักเรียนให้กระตือรือร้น คอยให้กำลังใจ ส่งเสริมและควรอธิบายเพิ่มเติมเมื่อคำตอบของนักเรียนมีความหลากหลาย ซึ่งอาจไม่มีคำตอบที่ผิดหรือถูกแต่ต้องประกอบไปด้วยเหตุผลที่น่าเชื่อถือ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ครูอาจนำรูปแบบการสอน 7E ไปใช้กับรายวิชาเพิ่มเติมที่มีสาระเฉพาะ ได้แก่ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟังดูและพูด สาระหลักการใช้อักษร และสาระวรรณคดีวรรณกรรม เพื่อศึกษาความเหมาะสมของรูปแบบการสอน 7E ต่อสาระนั้นๆ เนื่องจากในรายวิชาเพิ่มเติมจะมีความชัดเจนของสาระ มีระยะเวลาและคาบเรียนที่เหมาะสมต่อการวิจัยว่ารูปแบบการสอน 7E เหมาะสมที่จะใช้กับทักษะใดของภาษาไทยมากที่สุด

2.2 ครูอาจนำรูปแบบการสอน 7E ไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นอื่นๆ รวมถึงตัวแปรตามที่น่าสนใจด้านอื่นๆ เพื่อศึกษาความเหมาะสมของรูปแบบการสอนต่อตัวแปรต่างๆ

เอกสารอ้างอิง

- กนกวรรณ คงอภิรักษ์. (2548). การวิจัยและพัฒนาแบบตรวจสอบรายการประเมินหลักสำหรับการประเมินตนเองของครูด้านการจัดการสอนวิชาวิทยาศาสตร์โดยใช้วงจรการเรียนรู้แบบเชเวนอี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (วิจัยการศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เจือ สตะเวทิน. (2502). **วรรณคดีไทยและประวัติวรรณคดีไทย**. กรุงเทพฯ: ธนบุรีศึกษา.
- เฉลิมลาภ ทองอาจ. (2555). “การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (critical reading): สมรรถนะสำคัญของคนทุกศตวรรษ.”
ภาษาพัฒนา: ศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนภาษาไทย. เข้าถึงเมื่อ 3 กุมภาพันธ์ 2557 เข้าถึงได้จาก <http://thailanguageinstruction.wordpress.com/2012>.
- ชลดา เรืองรักษ์ลิขิต และสุจิตรา จงสถิตย์วัฒนา. (2542). **สร้อยผลกาวจากวี : รวมวรรณคดีจากวรรณคดีไทย**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยวัฒน์ เยี่ยมเผ่าเงิน. (2556). การพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่อง โครงสร้าง บทบาท สิทธิ หน้าที่ของสมาชิกในครอบครัวและโรงเรียน และความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 7E. ปรินญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาหลักสูตรและการนิเทศ) มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ณัฐภา นาเลื่อน (2556). “ผลการสอนโดยใช้รูปแบบวงจรการเรียนรู้ 7E ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามที่มีต่อความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” ใน **การประชุมมหาดใหญ่วิชาการ ครั้งที่ 4** : 61-69.
- ธนวรรณ อีสโร. (2554). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ และความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ชั้น (7E). ปรินญาพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2551). **การพัฒนาการคิด**. (พิมพ์ครั้งที่ 2.) กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิค พรินต์.
- ปริศนา ประชุมพันธ์. (2553). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2546). **การจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพฯ: สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.
- แสงสุรี วาดวิจิตร. (2554). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนหลักภาษาไทย ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ชั้น (7E) กับคู่มือครู. ปรินญาพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุษา ไชยชนะ. (2550). ผลการใช้วิธีสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อทักษะชีวิตและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมหาดใหญ่วิทยาลัยสมบูรณ์กุลกันยา จังหวัดสงขลา. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- Eisenkraft, Arthur. (September, 2003). “Expanding the 5E Model A proposed 7E model emphasizes “transfer of learning” and the importance of eliciting prior understanding,” **The Science Teacher** 70, 6: 56-59.
- Gok, Gülsüm. (2013). **The Effect of 7E Learning Cycle Instruction on Elementary Science Students' Motivation and Learning Strategy Use**. ECER 2013, Creativity and Innovation in Educational Research. Accessed December 21. Available from <http://www.eeraecer.de/eceerprogrammes/conference/8/contribution/22249>.